

poczatektextu

[Przewodniczący 00:00:03.579]

Początek uzasadnienia. Zaskarżonym wyrokiem z 7 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy w Brzezinach w sprawie z powództwa A. K.

[f 00:00:15.159]

przeciwko (...) S.A. w W. o zadośćuczynienie i odszkodowanie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwoty: 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, w tym kwoty 7.500 złotych z ustawowymi odsetkami od 17 [?] kwietnia 2015 do 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, 2.500 złotych z ustawowymi odsetkami od 24 maja 2017 roku do dnia zapłaty; po drugie 682 złote tytułem odszkodowania, w tym kwoty 294 złote 50 grosze z ustawowymi odsetkami od 1 października 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, kwotę 387 złotych 50 groszy z ustawowymi odsetkami od 24 listopada 2017 roku do dnia zapłaty w razie uchybienia terminowi płatności powyższej kwoty; po trzecie 2.357 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania, oddalił powództwo w pozostałej części i nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Brzezinach 1.948 złotych 93 grosze tytułem nieuiszczonych kosztów postępowania. Z wyrokiem tym nie zgodziła się strona pozwana, zaskarżyła wyrok w zakresie zasądzającej na rzecz powoda kwotę 10.000 złotych tytułem zadośćuczynienia, kwotę 682 złote tytułem odszkodowania, rozstrzygnięcie o kosztach i wyrokowi zarzucono naruszenie przepisów kpc to jest 233 paragraf 1 kpc przez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, nieprawidłową ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz zaniechanie całościowej oceny dowodów i wnikliwego zbadania poprzez błędne ustalenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę z 17 września 2014 roku mimo, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy potwierdził, że przedmiotowy wypadek należy zakwalifikować jako zdarzenie losowe i nie doszło do naruszenia przepisów o bezpieczeństwie, higienie i pracy poprzez operatora ciągnika i samego poszkodowanego. Po drugie naruszenie przepisów prawa materialnego to jest artykułu 415 kc w związku z 6 kc w związku z 50 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych poprzez uznanie, że roszczenie powoda jest uzasadnione co do zasady, gdy z okoliczności wynika, że sam wypadek należy traktować jako zdarzenie losowe niezależne od działania osób trzecich i samego ubezpieczonego, niezawinione, a zatem pozwany nie ponosi odpowiedzialności gwarancyjnej za szkodę. I w oparciu o te zarzuty wnosi się o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. Sąd Okręgowy zważył co następuje. Apelacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnianie. Rozpatrując w pierwszej kolejności zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego za niezasadne należało uznać zarzut uchybienia przepisom artykułu 233 paragraf 1 kpc. Skarżący upatruje naruszenia tego przepisu w dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego bez wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego oraz dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego materiału dowodowego poprzez bezzasadne przyjęcie, że syn powoda R. K. (1)

[f 00:04:20.019]

ponosi winę za przedmiotowe zdarzenie. Wedle skarżącego Sąd Rejonowy pominął, że zdarzenie szkodzące miało charakter losowy i podczas prac nie doszło do naruszenia przepisów bhp co skutkować powinno niemożnością przypisania sprawcy szkody winy. Wskazać przede wszystkim należy, że powyższy zarzut jest nieadekwatny do argumentacji zgłoszonej w uzasadnieniu apelacji na jego poparcie. Tymczasem skuteczne postawienie zarzutu naruszenia artykułu 233 paragraf 1 kpc wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Zarzut dowolnego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swojej skuteczności konkretyzacji i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych z naruszeniem których apelujący łączy taki skutek, lecz również przez określenie jakich dowodów lub w jakiej części materiału zarzut dotyczy oraz podania przesłanek dyskwalifikujących postępowanie Sądu I Instancji. Mając na względzie te uwagi dostrzec należy na gruncie przedmiotowej sprawy przeważająca część argumentów mających wspierać zarzut naruszenia artykułu 233 kpc w rzeczywistości stanowi zanegowanie rozważań Sądu I Instancji mający charakter jurydyczny, nie zaś

oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wskazać bowiem należy, że Sąd Rejonowy zdarzenie szkodzące określa mianem losowego jak i ustala, że podczas prac nie doszło do naruszenia przepisów bhp. Natomiast Sąd Rejonowy na gruncie poczynionych ustaleń dochodzi do odmiennej niż postulowana przez skarżącego konkluzji na gruncie prawa cywilnego, że sprawcy można przypisać winę. Nie ulega wątpliwości, że przebieg zdarzenia, jego skutki nie były kwestionowane przez pozwanego. M.-prawną podstawą odpowiedzialności pozwanego przewidują przepisy ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszem Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z dnia 22 maja 2003 roku, Dziennik Ustaw numer 124 pozycja 1152 ze zmianami, mianowicie przepis artykułu 50 oraz artykułu 51 i 53. Notabene zauważyć należy, że strona pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności co do zasady mianowicie, że odpowiada za szkodę, której doznał rolnik, który ponosił odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia OC. W tym zakresie orzecznictwo jest ugruntowane, można przywołać orzeczenie Sądu Apelacyjnego z Ł. z dnia 25 lutego 2016 roku, sygnatura I ACa 1266/15, że brak jest podstaw, aby wykluczyć odpowiedzialność za szkody osobowe doznane przez samego rolnika jeżeli szkoda ta została wyrządzona przez osobę pozostającą z nim we wspólnym gospodarstwie domowym lub osobę pracującą w jego gospodarstwie rolnym. Odpowiedzialność cywilną rolnika można rozpatrywać na płaszczyźnie odpowiedzialności na zasadzie winy. Na gruncie polskiego prawa cywilnego pojęcie winy jest ujmowane bardzo szeroko. Przypisana wina może mieć postać winy umyślnej oraz nieumyślnej lekkomyślności, niedbalstwa. W niniejszej sprawie należy przypisać R. K. (2) winę, albowiem nie zachował on podstawowych zasad bezpieczeństwa manipulując przy dźwigni wprawiając w ruch hedel i doprowadzając tym samym do szkody na osobie powoda. Sąd Rejonowy prawidłowo przy tym wskazał, że pozwany nie zanegował w żaden sposób przebiegu zdarzenia, a brak jest na jego kanwie podstaw do uznania, że był to jedynie nieszczęśliwy wypadek. Zachowanie sprawcy w oparciu o zeznania poszkodowanego, jak i spraw..., poszkodowanego, jak i sprawcy oświadczenie złożone bezpośrednio po wypadku w postępowaniu likwidacyjnym wskazują jednoznacznie na niedbalstwo. Sprawca w postępowaniu likwidacyjnym, jak i przed Sądem przyznał, że nie ostrzegł ojca o czynnościach podejmowanych przez siebie w kabinie o możliwości opuszczenia dźwigni. Sprawca miał świadomość wyjątkowej delikatności mechanizmu opuszczającego urządzenie robocze. W postępowaniu likwidacyjnym przyznał, że dopuścił się nadmiernego pośpiechu, agresywnego wyjmowania tak zwanej rapki, którą potrafił dźwignię spustową. Konkluzja ta nie pozostaje w sprzeczności z opinią biegłego, albowiem biegły odniósł się do ocen na gruncie sformalizowanych przepisów rozporządzenia w sprawie bhp przy obsłudze maszyn rolniczych w sposób ogólny określającego zasady postępowania. Przytoczone rozporządzenie nie reguluje postępowania w zakresie obsługi kombajnu ziemniaczanego. Biegły jednak wprost stwierdza, że operator poprzez nieostrożność i nieuwagę zawadził o dźwignię i spowodował opuszczenie redlic. Opinia na karcie 74. Reasumując stwierdzić należy, że operatorowi urządzenia można przypisać niedbalstwo. Do szkody doszło bowiem na skutek niezachowania przez sprawcę należytej staranności wymaganej w danych stosunkach niezręczność, nieuwaga. Jeżeli nie powinny zaistnieć stanowią o winie. Sąd Rejonowy trafnie ustalił zaistnienie przesłanek odpowiedzialności z artykułu 415 kc zaistnienie zdarzenia szkodzącego, wystąpienie szkody zaistnienia adekwatnego związku przyczynowego między zdarzeniem szkodzącym a szkodą. Bezprawność zachowania sprawcy czynu niedozwolonego oraz winę sprawcy takiego zdarzenia. W reżimie odpowiedzialności deliktowej na podstawie artykułu 415 Kodeksu cywilnego bezprawnym jest zachowanie sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym przez który rozumie się powszechnie obowiązujące nakazy i zakazy wynikające z normy prawnej, jak również nakazy i zakazy wynikającej z norm moralnych i obyczajowych, czyli zasad współżycia społecznego. Zachowanie bezprawne może zatem, ale nie musi stanowić czyn zabroniony pod groźbą sankcji karnej. Odnosząc się do określenia zdarzenie losowe to wskazać należy, że jest to pojęcie potoczne bez znaczenia prawnego zwłaszcza jako zdarzenia ekskludującego. Zauważyć należy, że dopuszczanie dopuszczenia redlic nie doszło samo z siebie, z samoistnego działania maszyny, ale z niewłaściwego zachowania operatora. Sąd Rejonowy trafnie ustalił, że nie doszło do przyczynienia poszkodowanego. Z prawidłowych ustaleń faktycznych Sąd I Instancji wywiódł w pełni właściwe wnioski w tym zakresie. Na tej płaszczyźnie przypomnienia wymaga, iż z mocy artykułu 6 Kodeksu cywilnego ciężar dowodów w zakresie wykazania przyczynienia się poszkodowanego do szkody spoczywał na pozwanym. Skoro bowiem na tym twierdzenie zakład ubezpieczeń opiera swoją obronę przed dochodzonym roszczeniem to na nim, a nie na powodzie spoczywał ciężar wykazania okoliczności ograniczających jego obowiązek naprawienia szkody. W toku postępowania, a zwłaszcza z opinii biegłego nie wynika aby w jakimkolwiek stopniu poszkodowany swym zachowaniem przyczynił się do powstania szkody. Wskazać należy, że do maszyny zbliżył się w sytuacji kiedy była unieruchomiona, silnik był wyłączony, natomiast do zdarzenia szkodzącego nastąpiło w wyniku jedynie

nieprawidłowego postępowania przez sprawcę. Dlatego też Sąd Okręgowy zarzuty apelacyjne uznał w całości za bezzasadne z mocy artykułu 385 kpc apelację oddalił. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu tak sformułowaną w artykule 98 paragraf 1 kpc mającą zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie artykułu 391 paragraf 1 kpc.

[koniec 00:14:36.220]